

ZANIB MIAN

GEÏLLUSTREERD DOOR KYAN CHENG

Vertaald door Edward van de Vendel

PLANEET OMAR

GEFLOPTE SUPERHELD

'VOLT

Amsterdam - Antwerpen

Dit boek is opgedragen aan
alle kinderen die zowel in mooie als
minder mooie tijden proberen hun
beste kant te laten zien.

DE
PLANEET

SERIE

PROBLEMENMAGNEET
ONVERWACHTE SUPERSPION
FANTASTISCHE REDDINGSMISSIE
GEFLOPTE SUPERHELD

omar

Ik heb altijd
een plan klaar

Soms doe ik
iets wat totaal
verkeerd is

Ik vind het
heel erg leuk
om mensen te
helpen

charlie

Niemand heeft hem ooit
megaboos gezien

Ziet altijd overal
een patroon in

daniël

Probeert nog steeds niet
in de problemen te komen

Kan ons altijd aan
het lachen maken

meneer meng

Schooldirecteur

We noemen hem
ook wel meneer Eng

Kan mega-
onvoorspelbaar zijn

Leest saaie boeken

ellie

Misschien is ze stiekem
eigenlijk een grappig
oud omaatje?

sarah

Bij haar weet je
nooit wat ze denkt

jayden

Heeft een goede smaak
wat potloden betreft

adam

Kan heel lang zijn
adem inhouden

WRAAA

HOOFDSTUK 1

RRRRRR!

Het geluid scheurde door
het muisstille klaslokaal. Dat geluid zou het
begin blijken te zijn van de

ERGSTE TWEE WEKEN
VAN MIJN LEVEN.

We hadden computerles en mijn beste
vriend Daniël wilde me absoluut die nieuwe
waaninnige video laten zien waar hij het over

had gehad, van een leeuw die vrienden was met een mens en haar redde van een hyena-aanval. Ik zei nog dat hij me de link kon mailen en dat ik hem dan thuis zou bekijken, want ik wist dat onze computerleraar, meneer Vilpot, **RAZEND** zou worden als hij ons zag.

Maar Daniël zei: 'O nee. Ik kan niet de **HELE** dag zitten wachten en jou niks laten

zien. Het duurt trouwens maar één minuut.' En hij drukte op play met het soort gezichtsuitdrukking dat mijn kleine broertje Esa ook heeft, wanneer die een wind gelaten heeft en zit te

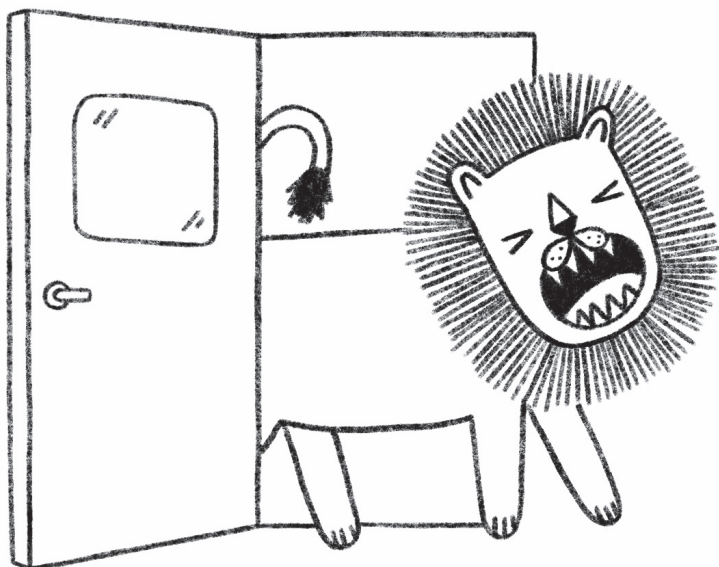
wachten tot iedereen hem geroken heeft.

Maar het was absoluut het **STOMSTE** idee ooit, want:

- We mogen geen video's bekijken in de les.
- We waren vergeten onze oortjes in te doen, dus **IEDEREEN** hoorde het.
- **HET GELUID STOND AAN**

(((KEIHARD))).

Ellie schreeuwde zelfs, ze sprong van haar stoel en begreep toen pas dat het maar een filmpje was. Ik denk dat ze dacht dat er op de een of andere manier een echte leeuw binnen was gekomen.

Onze andere beste vriend, Charlie, staarde naar ons van de andere kant van het lokaal, waar hij met zijn partner Adam aan het werk was.

ZIJN OGEN WERDEN
DRIE KEER
ZO GROOT.

Meneer Vilpot zocht met zijn ogen de paar computers naast ons af om uit te zoeken op wie hij boos moest worden.

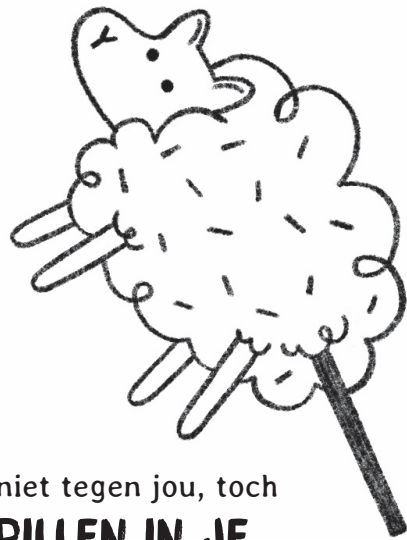
Je kent meneer Vilpot nog niet, dus ik zal

even iets over hem vertellen. Herinner je je juf Krankel nog, de invaljuf die we een keer hadden toen onze vaste lieve juf Hallison er niet was?

Die heel gemene? Nou...

Bij meneer Vilpot vergeleken was zij een babylammetje met een suikerspinnenvacht en daar dan een dikke laag discodip bovenop.

Als meneer Vilpot schreeuwde, kon je hem aan de andere kant van het schoolgebouw horen.

En ook al schreeuwde hij niet tegen jou, toch stond je dan altijd **TE TRILLEN IN JE SCHOENEN.**

Het enige goeie was, en dat was ook meteen de reden dat wij toch naar school durfden als meneer Vilpot er was, dat dat maar heel af en

toe gebeurde en niet de hele tijd. Ik denk dat hij van sommige dingen helemaal uit zijn dak kon gaan, en van andere dingen dan weer niet. We begrepen nog niet helemaal welke dingen dat precies waren, maar Charlie was het aan het uitzoeken. Omdat Charlie zo van rekenen houdt ziet hij altijd overal patronen en terugkerende elementen in. 'Er moet een patroon zitten in al die keren dat meneer Vilpot ontploft is. We moeten er gewoon achter komen wat dat patroon is, zodat we dat dan

**NOOIT, NOOIT, ik zeg,
NOOOOOIT meer doen!**

Maar bij de video dacht ik: nu hebben we het waarschijnlijk toch gedaan. Ik keek naar Daniël en zag de schrik in zijn ogen toen meneer

Vilpot met grote stappen op ons afkwam.

Daniël was vroeger een grote, pestkopperige **LASTPAK**, maar dat is nu verleden tijd.

Het is al heel, heel lang geleden dat hij in de problemen zat en ik weet hoe blij hij daarmee is. Maar nu zou hij weer naar het kantoor van de directeur gestuurd worden, zoals dat voor we vrienden werden ook de HELE tijd gebeurde.

Ik zag een traan over zijn wang rollen en hij sloeg alvast zijn handen voor zijn oren om zich voor te bereiden op de razende meneer Vilpot, en ik wist dat ik iets moest doen...

HOOFDSTUK 2

Ik keek naar meneer
Vilpot, die zoals altijd
een korte broek en
sandalen droeg. Hij
had knobbelknieën
en er was iets aan
hem wat maakte dat
ik hem opeens zag

als een **REUS** met overal giftige
wratten. En die reus kwam mijn vriend opeten.

Ik stond razendsnel op. Mijn benen voelden helemaal **WIEBELIG**, maar ik vond de moed om te zeggen:

‘DAT DEED IK!’

Ik stak mijn hand op om extra duidelijk te maken dat meneer Vilpot wist wie hij de schuld moest geven.

‘Jij??’ zei hij. Hij zei het alsof hij het niet geloofde.

‘Ja, ik, meneer. Ik deed het; als u wilt kunt u tegen mij gaan schreeuwen.’

Daardoor moest iemand achter in de klas grinniken, maar ze hield er meteen mee op toen meneer Vilpot zijn gifwratten naar haar toe draaide.

**DE HELE KLAS
KEEK NAAR MIJ.**

Dat zijn dus in totaal ongeveer zestig oogbollen.

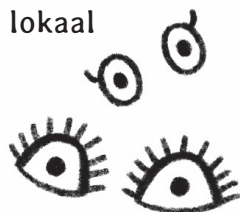
Ik kon Daniël vanuit mijn ooghoek zien. Hij had zijn handen nu van zijn oren naar zijn mond verplaatst, uit schrik om wat ik aan het doen was.

Meneer Vilpot schreeuwde niet. In plaats daarvan zei hij: 'Kan ik even buiten het lokaal met je praten?'

Dus ik liep achter hem aan in de richting van de deur. Ik draaide me om en

keek naar Daniël, die er opgelucht uitzag, maar ook bang en in de war, alles tegelijk.

Toen we buiten het lokaal waren zei meneer Vilpot: 'Zo, jongeman, wat bezielt jou nu toch? Wat een belachelijke opschudding heb je ineens veroorzaakt! Dat doe je anders nooit.'

'Ik weet het, meneer, het spijt me. Het ging denk ik per ongeluk. Ik

probeerde mijn op te
vangen, die zomaar plotseling de lucht in was
gevlogen en...' Ik bazelde nog wat verder terwijl
ik probeerde te bedenken op welke manier een
filmpje uit zichzelf zou kunnen gaan spelen.

'Oké. Oké. Maar laat het de laatste keer
geweest zijn, Omar. Je bent een brave jongen.'

En dat was het! Ik kreeg geen straf. Niet naar het kantoor van de directeur, geen oorverdovend geschreeuw, helemaal niks.

Ik liep met een brede glimlach van opluchting terug naar mijn plek naast Daniël, die nu nog altijd 'Daniël-de-jongen-die-een-lastpak-was-maar-nu-een-supergeweldige-goed-opgevoede-jongen' kon blijven, in plaats van 'Daniël-dat-ondeugende-kind-dat-weer-net-zo-vervelend-is-als-eerst'. Daardoor voelde ik me

**ECHT SUPER-
FANTASTISCH**

Ik had een vriend geholpen en alles was goed afgelopen.

In de pauze was het eerste wat Charlie tegen me zei:

'OMAR JIJ BENT EEN HELD!

Daniël zei: 'Ik kan nog steeds niet geloven dat je de schuld op je nam! Het was waanzinnig!

Ik wist dat je aardig was en zo, maar ik had nooit gedacht dat ik ooit een vriend zou hebben die zoveel om me gaf dat hij voor mij in de PROBLEMEN wilde komen.'

Oké, nu voelde ik me ongemakkelijk

en verlegen, omdat Daniël en Charlie er nu zo'n superheldengedoe van maakten. Dus deed ik een handstand om ze af te leiden. Daar had ik thuis op geoefend en in mijn missie om er heel goed in te worden had ik maar één lamp kapotgemaakt (en het standje dat ik van papa kreeg was alle moeite echt wel waard).

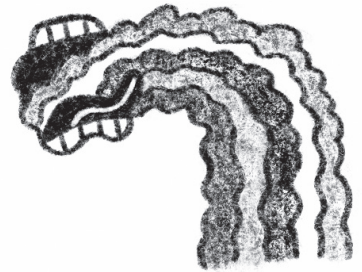
Het werkte. Charlie en Daniël begonnen te klappen en probeerden zelf ook een

te doen, ook al lukte dat nog niet zo goed.

Toen kwamen er andere kinderen uit onze klas naar me toe om te vragen wat er was gebeurd. En toen ze erachter kwamen dat ik niet degene was die het leeuwenfilmpje had afgespeeld, maar dat ik de schuld op me had genomen om te zorgen dat Daniël niet in de problemen kwam, keken ze me allemaal aan alsof ik een regenboog had opgeboerd of zo.

De rest van de dag was iedereen **EXTRA LIEF** voor me. Een paar van de leukste dingen waren:

- Sarah die me voor liet gaan in de rij voor de lunch.
- Jayden die me zijn Pokémon-potlood gaf.
- En Adam die vroeg of ik kwam voetballen, iets wat hij in al die tijd sinds ik voor het eerst de school binnengewandeld was nog nooit had gedaan.